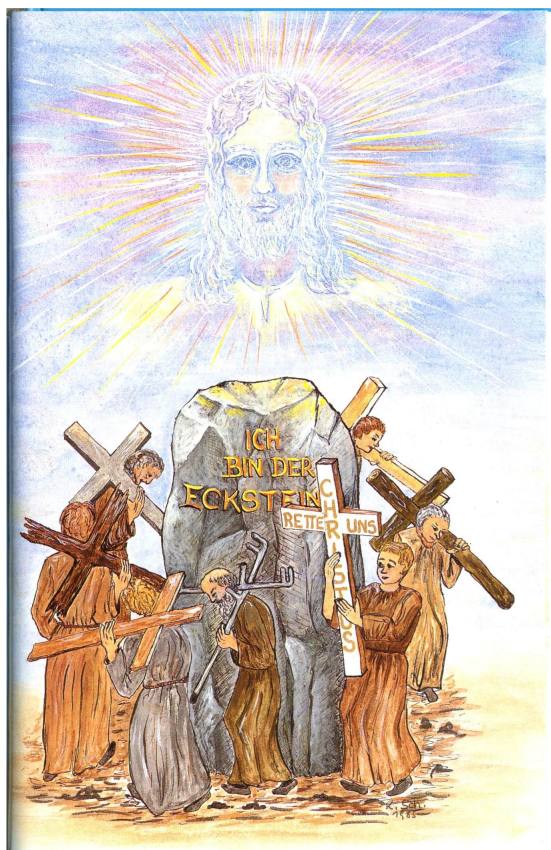

Rozhovory se životem

47

OBSAH

Dopis duchovního učitele Harduse-----	4
Pravda a lež-----	5
Náhoda?...Štěstí?...-----	20
Vyslyšené modlitby-----	22
K obrázku na obálce-----	28

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

ZA HLASU ZVONŮ

*Nadchni se krásou,
chraň v duši pravdu,
cti, co je vzácné,
služ věci dobra:
Tak věru dojdeš
v životě k cílům,
v činech svých k řádu,
v cítění k míru,
v myšlení k světlu
a duši tvou prolne
důvěra silná
v působnost Boží
ve všem, co jest
i kolkolem
i v nitru tvém.*

R. Steiner

DOPIS DUCHOVNÍHO UČITELE HARDUSE

Náš milý bratře Františku!

Máme radost z toho, jak se šíří duchovní pravda, stejně jako ty. Proto rádi plníme tvoji prosbu a zasíláme krátký dopis pro naše přátele v Čechách. Ti už na něj čekají. Neznáme žádné hranice, pro nás jste všichni sestry a bratři!

Milí přátelé!

Píši vám opět prostřednictvím našeho média. Je to pro nás velká radost a vyznamenání, že můžeme Kristovi pomáhat při sdružování duchovních přátel. A naše pomoc řetězově přechází na vás. Děkujeme vám za vaši práci. Vždyť každá pomoc člověku má duchovní cenu, přináší vám radost ze života, vede vás k poznávání pravdy a získávání cenných životních zkušeností.

Začnete-li duchovně žít, celý váš život se stane bohatším. Jste vedeni k bratrské pomoci a obšťastňování svých bližních, stanete se pomocníky Krista na vinici Stvořitele. Žehnám vaši práci. Moji milí, sledujete stopu, kterou vám ukázala naše sestra Pavla. A Pavla vás sleduje z onoho světa. Hled'te vpřed plni naděje, i vy se blížíte k cíli, cestě do nebeské říše.

PRAVDA A LEŽ

Denně se dostáváme do situace, kdy se musíme rozhodnout: Je to pravda? Není to pravda? Někdy je velmi obtížné zaujmout stanovisko. V rakouské skupině jsme před časem slyšeli přednášku na toto téma od sestry Inge, která se otázkou pravdy a nepravdy zabývala z celé řady hledisek, především z duchovní stránky.

Co je to vlastně pravda? Už celá staletí se snaží filosofové na tuto otázku odpovědět. Slovník spisovné češtiny definuje pravdu jako souhlas tvrzení se skutečností, jako správný názor.

Z duchovního hlediska musíme doplnit, že pravda musí také odpovídat duchovním skutečnostem. Ale tím se dostáváme na hranice našich schopností, protože nám chybí možnost srovnávat s čistou duchovní pravdou. Musíme se spokojit s porovnáním, se sděleními, která jsou nám poskytnuta z duchovních pramenů. Pramen je nejčistší u zdroje. Proto se obracíme na počátek všeho, na Krista.

Jsme malí, hříchům propadlí obyvatelé Země, nemáme přímý přístup k čistému prameni. Hardus nám už před lety řekl: „*Žijete v epoše Vodnáře, musíte pravdu hledat a nacházet!*“ K tomu je nám poskytována jedinečná příležitost v duchovních poselstvích, která dostáváme. Musíme využívat této příležitosti přiblížit se pravdě.

Stvořitel neopustil svoje děti, ani ty, které se od něho dobrovolně odloučily. Neodvrátil se od nich, ve Své veliké lásce jim ukazuje prostřednictvím Svých poslů možnosti poznání duchovní pravdy, a tím cestu zpátky tam, odkud vyšly. Pro nás se tak otevírá jedinečná možnost spojení s Božím duchovním světem. Tuto šanci mají jednotlivé skupiny žijící po vzoru prvotních křesťanů.

Náš vývojový stupeň nám nedovoluje pochopit pravdu v celé její šíři. Chybí nám pojmy, chybí nám analogie k úplnému pochopení. Musíme se tak spokojit jen s částí pravdy. Přesto nám duchovní učitel Hardus na jednom duchovním semináři řekl: „*Pravda, kterou poznáváte, vás osvobozuje od omylů a nevědomosti!*“

Pro schopnost porovnávat pochopenou pravdu s duchovní skutečností je rozhodující náš vývojový stupeň a také důvěra ve správnost sdělení předaného našimi duchovními učiteli. Proto nás Boží poslové stále vyzývají, abychom jejich poselství prověřovali vlastní moudrostí, abychom slepě nevěřili každému sdělení. Pravda nám není vnucována, naopak, musíme se k ní sami dopracovat.

Ježíš řekl v Kázání na hoře: „*Podle skutků poznáte je!*“ Již před lety nás Hardus napomínal, že jen na nás záleží, jestli si uvědomíme, zda poskytovaná sdělení neobsahují mámení, nepravdu, polopravdu či lež. A to se netýká jen mediálních poselství!

Správnost předávaných poselství silně závisí na kvalitě média, na jeho schopnosti být skromným a nezištným prostředníkem i pro vysoké duchovní bytosti. Nejlepší a nejpravdivější sdělení dostáváme od těch, kteří mají přístup do Kristovy sféry, odkud mohou čerpat přímo z nejvyššího pramene.

Naši duchovní učitelé nám často říkali, že nejsou vševědoucí. Emanuel a Hardus se pohybují podle jejich dřívějších sdělení ve třetím světovém stupni, na přechodu ke druhému stupni, našemu původnímu duchovnímu domovu. V současné době se mohli dostat ještě výš. Před několika lety nám sdělil Hardus, že my jsme za nimi v našem vývoji asi 14 000 pozemských let pozadu.

Naši duchovní učitelé nedosáhli ještě úplné dokonalosti. Podle svých možností se nám snaží předávat jen to nejlepší a vědomě se od duchovní pravdy neodchylují. Jakákoliv chyba by pro ně měla velmi závažné důsledky, mnohem horší než pro nás, kteří žijeme v nejnižším sedmém světovém stupni. Musíme být vděční za to, že máme ještě k dispozici osvědčené médium, které splňuje všechny předpoklady, a Kristovi musíme vřele děkovat za to, že tak máme přístup ke zdroji pravdy. Nevadí, že je nepřímý, neboť informace jsou sdělovány vysokými duchovními osobnostmi.

Kvalita předávaných informací velmi silně závisí na postoji, stupni zralosti a vibracích účastníků setkání. Jistě znáte přirovnání: „*Řetěz je tak silný jako jeho nejslabší článek!*“ Jediný pochybující mezi posluchači může nepříznivě ovlivnit celou pobožnost. To platí

nejen pro přímou účast na předávání poselství duchovních učitelů, ale i pro každé naše setkávání. Všichni účastníci nesou odpovědnost za duchovní úroveň setkání.

Od Boha nevychází nic bezúčelného, a tak dostáváme taková sdělení, která jsme schopni pochopit. Proto se musíme snažit osvojit si předávané skutečnosti, a hlavně poznané pravdy. Přenést je do života. Nestačí jen vědět, co máme dělat. **Pokud podle poznaného nežijeme, jsou naše znalosti bezcenné.**

Musíme si vždy uvědomit, že pro ty, kteří víc vědí, platí přísnější měřítko než pro ty, kteří neměli možnost hlubšího poznání. Až budeme na onom světě hodnotit průběh našeho života, uvědomíme si, jakou zodpovědnost nese ten, kdo zná cestu, a přesto po ní nejde. Miliony lidí měly možnost poučit se o pravdivé životní cestě, např. z knih. Ale kolik z nich využilo této příležitosti. Uvědomili si, co tím promeškali?

Hardus nás učí, že první stupeň cesty k pravdě je začít ji hledat. Tehdy nám náš duchovní průvodce ukáže, jak najít cestu, např. setkáním s věřícími lidmi. Než pravdu najdeme a než ji přeneseme do našeho života, může to u některých lidí trvat několik životů. Jak tomu bylo u nás, nevíme.

Jen Bůh je absolutní pravda. Musíme děkovat, že máme možnost už desítky let čerpat z jednoho z mála čistých pramenů duchovních pravd, a musíme být vděční Pavle, že tyto pravdy předala do Čech. Nevíme, proč právě nám byla poskytnuta možnost tuto pravdu poznávat, proč jsme byli vyvoleni mezi miliony nevědomých. Ale využíváme této jedinečné příležitosti? Nenecháváme se brzdit negativními silami, které se snaží šíření Boží pravdy všemi prostředky zastavit?

Jak je to ale s pozemskými pravdami? Jak dalece odpovídá skutečnost pravdě? V “Zrcadle nečností” duchovního učitele Laurentia stojí nepravda na prvním místě. Komu můžeme důvěřovat, na koho se můžeme spolehnout? Poslechněme si o tom část poselství, které předalo v roce 1979 tehdejší médium Marie:

Moje milované děti! V těchto těžkých dobách zápolení potřebujete pro svoji cestu ke světlu dobré vědomosti, abyste nesešli na falešnou cestu. Milé děti, když pozorujete tento svět, uvědomujete si, že zde vládne lež a nenávisť. Ale vy, moje děti, máte jít cestou, která je lemována pravdou a láskou!

Pozorujte však obrovské zlo této doby a uvědomte si, jak by se naráz celý svět změnil, kdyby zde panovala pravda, pravda a láska. Neboť je to láska, která lidi vede na pravou cestu a která z nich udělá upřímné a opravdové následovníky Krista. Láska vám dává sílu, abyste uskutečnili to, co vám Kristus, váš velký vzor, svým životem a příkladem ukázal. Když budete žít v lásce, ve vibracích Krista, které vám zde zanechal, můžete toto všechno prožít. Kristus vás k sobě svojí láskou připoutal. Láskou vám dal schopnost, abyste následovali dobrovolně jeho příklad.

Člověk, který žije v lásce, je schopen pomáhat svému bližnímu, který duševně nebo tělesně trpí. Člověk, který je obklopen láskou, je odrazem Stvořitele a bude se snažit stále ve své cestě pokračovat. Moje milé děti, síly temnoty, které působí přes lidské jazyky tolik pohrom, využívají slov člověka, aby jejich prostřednictvím šířily to, čemu říkáte „lež“. Uvědomte si, moji milí: Pokud nestojíte pevně na straně pravdy, nemůžete žít s láskou. Pravda je mocný nástroj pro zachování lásky.

Kolik utrpení, kolik příkoří je na tomto světě jenom proto, že lidé nejsou schopni ovládat svůj jazyk, nejsou schopni uvažovat, zda to, co říkají, je skutečně pravdivé. Že raději nemlčí, když se nemohou přesvědčit, jestli to, co říkají, je stoprocentní pravda.

*Síly temnoty se ukrádají tam, kde se rozsvěcuje světlo, kde se toto světlo šíří dál. Tam se pokoušejí využít lidské slabosti, aby šířily nepokoj a zlo. Není správné, když lidé uvažují: „Kvůli jedné větě, kvůli maličkosti se už svět nezboří!“ Uvědomte si, moji milí, kolik milionů jazyků, zdrojů slov je na tomto světě, a představte si tu obrovskou horu lží. Bohužel si lidé myslí, že jedna malá lež nic neznamená. **Máte však přece možnost raději mlčet!***

Prosím vás, milí přátelé, buďte dětmi pravdy. Braňte pravdu přede všemi, řekněte jim, jak zlá je lež. Pokušitel svádí masy lidí, kterým našeptává lži. A tyto lži budí pochybnosti vůči všemu dobrému, vůči Nejvyššímu. Tím se temné síly snaží ovládnout člověka.

Pochybnosti jsou schopny vyrvat ze srdce člověka i hlubokou víru. Kdo se blíží k věřícím s pochybnostmi, dopouští se hříchu vůči duchu. Je pomocníkem negativních sil, vysvětlete to svým bližním. A když sami pochybujete nebo když nejste schopni udržet svůj jazyk na uzdě, tak se raději uchylte do ticha, uče se mlčet, mlčet, mlčet!

To byla část sdělení, které přijala sestra Marie Elias. Jestliže je nám řečeno, že máme sledovat stopy lásky, kterou nám na Zemi zanechal Kristus, musíme si uvědomit, že jsou zde stále zachovány vibrace jeho lásky. Také my zanecháme stopy našich vibrací. I po nás zůstane zářivá stopa, i když ji nemůžeme srovnávat s vibrací Kristovou. Ale přesto odovou stopu zanecháváme. Víme, že psi jsou schopni sledovat pachovou, pro nás nerozeznatelnou stopu člověka. Po každém zůstává jemnohmotná stopa tam, kde se pohyboval. Jsme tedy zodpovědní za to, jaká stopa po nás zůstane, zda bude pozitivní nebo negativní.

Když mluvíme o nepravdě, musíme rozlišovat vědomou lež, kterou denně používáme jako úmyslné podvádění, předstírání falešných skutečností, a další nejrůznější způsoby klamání od nepravd, které vznikají z neznalosti a podobných příčin. Ale jak je máme rozlišit? Komu můžeme důvěřovat? Jak můžeme odhalit podvodníky?

Je třeba si uvědomit, že i zde temný svůdce vyhledává svoji příležitost, klame člověka, zbavuje ho schopnosti rozlišovat, vede ho ke lži a podvodným manipulacím. Pomocí lži se Ďáblu podařilo vyvolat války, falešnými sliby zase vyhrát volby, uzavřít některá manželství, získat výhodné zaměstnání atd.

Náš duchovní průvodce je neustále s námi. Snaží se nás pomoci svědomí varovat, učí nás rozlišovat dobro a zlo. Někdy postačí i náš zdravý rozum, abychom se vyvarovali nesprávné cesty.

Víme, že základem všeho jsou vibrace. Měli bychom se naučit poznávat ze způsobu řeči, jejího spádu, volby slov a vět, jestli slyšíme pravdu, nebo alespoň vytušit lež. Když nám někdo nabízí mnoha slovy nějaké zboží, ale my cítíme jeho přehánění, tak to nás naše nitro varuje před nepravostí. Pokud vidíme vyhybavý, úlisný výraz očí našeho protějšku, máme své podezření potvrzeno. Emanuel nás již dříve učil, že z výrazu očí člověka můžeme rozeznat jeho opravdovost, protože tady není možné žádné předstírání.

V životě se setkáváme s nedozírným množstvím lží. Významným příkladem je reklama. O přízeň zákazníka se někdy bojuje velmi rafinovaně, jindy ale také primitivně. Malý příklad: V Rakousku musí být u ovoce a zeleniny udáno, odkud pochází. Podle výhodnosti se ale uvádí buď kde bylo sklíženo, nebo kde bylo baleno či kde bylo zpracováno, protože zákazníci dobře rozlišují úroveň jednotlivých zemí. A tak je plno možností vydávat méněcenné zboží za lepší.

O pravdomluvnosti politiků není třeba mluvit. V politice je pravda to, co je za pravdu prohlášeno, to, co je výhodné pro jednotlivou stranu. Ale tato výhoda je jen zdánlivá. Lež v propagandě může být pro ty, kteří ji šíří, velmi nebezpečná, protože potom lidé žádají, aby sliby splnili.

Vzpomeňme si i na zdvořilostní fráze ve společnosti. Kolik líceměrnosti se v nich skrývá. Už Ježíš mluvil v této souvislosti o farizejích a jejich morálce. Smutnou kapitolou jsou soucitné lži ve zdravotnictví. I těžce nemocným je pořád dávána naděje na uzdravení. Je zde na místě tak zvaná ohleduplnost, nebo je lepší člověka připravit na odchod na onen svět?

Kapitolou samou pro sebe je otázka pravdy ve vědě. I zde dochází k jasným podvodům – např. zmanipulované výsledky pokusů, vzácné nejsou ani zaplacené kladné posudky odborníků atd. Vedle těchto nepravostí prováděných hlavně z finančních důvodů hraje i ve vědě velkou roli neznalost. Příčinou je nedostatek duchovních vědomostí, často také nechť přiznat chyby, odvolat chybné závěry, jindy zase ješitnost či strach před blamáží a podobně. Za jedinou

pravdivou teorii o vzniku světa je tak stále považován „velký třesk“. Jiní vědci tvrdí, že atomová energie je nejlevnější a nejčistší forma energie. Jednou přijde i pro tyto politováníhodné lidi okamžik, kdy si budou muset s velikou lítostí uvědomit, že nereagovali na správné impulsy svých duchovních průvodců a nesejmuli klapky z očí.

Dnes už nekončí ti, kteří pochybují o zavedených názorech, ve vězení nebo na hranici jako kacíři. Jak dlouho trvala domněnka, že Země není koule, ale kruhová deska, že Slunce obíhá kolem Země. Mnoho chybných názorů se stále drží v konfesionální oblasti, kde jsou proti veškeré logice tvrdě obhajována například tvrzení, že Kristus je Bůh, užíván pojem Boží trojice apod.

I v oblasti výživy jsou hlavně z obchodních důvodů šířeny mylné názory. Například lobby masného průmyslu tvrdí, že člověk nemůže žít bez zvířecích bílkovin. Geneticky manipulované potraviny jsou považovány za neškodné, i když bylo dokázáno, že tomu tak není.

Jistě znáte přísloví. „Lže, jako když tiskne.“ Nikdo už nevěří plně všemu, co je vytištěno v novinách. Jak vznikají takové falešné nebo polopravdivé zprávy? Kdo je objevil, kdo je „upravil“ a udělal z nich senzaci? Pro noviny jsou jen špatné zprávy „dobré“ zprávy, protože o ty se lidé nejvíce zajímají. Je to jako při dětské hře na „tichou poštu“, skutečnost je předávána dál a dál, podle potřeby upravena, něco je přidáno, něco ubráno, až vznikne většinou úmyslně změněná zpráva, taková, která odpovídá požadovanému cíli.

O lži bychom mohli pokračovat do nekonečna. Malý příklad: Kdo napíše úplně správné daňové přiznání pro finanční úřad? Kdo vrátí zpátky omylem vyplacenou peněžní zásilku? I v maličkostech je třeba být čestný a spravedlivý, i když to pro nás někdy znamená ztrátu. Mnohokrát jsme se již mohli přesvědčit, že duchovní svět i v maličkostech odmění toho, kdo čestně jedná, a případnou ztrátu mu přímo či nepřímo nahradí.

Řada lidí v Čechách ještě pořád musí zápasit se zbytky morálky z doby vlády komunismu. Člověk se tehdy musel chovat

jinak ve škole nebo na pracovišti a jinak se mohl chovat doma. Většina lidí si to už asi neuvědomuje, ale tyto stopy jsou pořád patrné.

Spousta nepravostí je spojena i s lidskou dobročinností. Víme, že existuje celá řada lidí, kteří se obětavě snaží pomoci lidem, zvířatům i přírodě. Ale bohužel také existuje velké množství lidí, kteří tuto snahu pomoci zneužívají. Tak se například dozvídáme, že některé organizace spotřebují 30 až 70 % získaných peněz pro vlastní účely a na odměny „dobrovolných“ pracovníků. Z prostředků určených pro „ubohé černoušky“ si na místě určení vyžadují svůj podíl i zkorumpovaní úředníci. Nevím přesně, jak je tomu v Čechách, ale v Rakousku slyšíme pořád o podvodnících, kteří vybírají pod různými záminkami peníze jen pro vlastní obohacení. Proto když chceme pomoci, musíme se dobře přesvědčit, jakým způsobem je pomoc zabezpečena. Nejlepší je, pokud možno, pomáhat přímo, bez prostředníků.

Ale přestaňme s těmito nepěknými jevy a položme si pro nás mnohem důležitější otázku: Co je pravda pro člověka, který chce jít duchovní cestou? Zpytujeme svoje svědomí. Kdy jsme naposled vědomě nebo nevědomě lhali, použili lež z nouze, kdy jsme přikrášlili naše sdělení, ať z prestižních důvodů, ze strachu z nepříjemností, ze snahy o lepší uplatnění, pro odvrácení pozornosti od vlastních slabostí? Poctivost vůči sobě samému také není samozřejmá. Mnoho lidí sobě všechno promine a vinu svaluje na ostatní kolem sebe. Ježíš řekl v Kázání na hoře: „*Třísku v oku svého bratra vidíš, ale břevno ve svém oku ne!*“ „*Poznej sám sebe*“ byla náplň jednoho duchovního semináře a také titul jedné knihy Gisely Weidner.

Josef z Nazaretu nám říká: „*Žijte s pravdou v každém okamžiku života!*“ Ježíš Kristus ve svém Kázání na hoře nás napomíná: „*Vaše ano musí být vždy ano a ne vždy ne. Všechno ostatní je špatné.*“ Řídíme se tím v životě? Plníme svoje sliby? Přesvědčíme se o pravdivosti každého sdělení dřív, než je předáme dál? Uvědomujeme si při „lžích z nouze“, pro jakou „nouzi“ vlastně lžeme?

Může se stát, že budeme předvoláni jako svědkové k soudu. Před soudem musíme vypovídat pravdu, někdy i pod přísahou. Pro naši

pravdomluvnost je to závažná zkouška. Když se obáváme, že bychom někomu mohli pravdivou výpověď ublížit, můžeme se ji snažit odmítnout. Pokud to není před zákonem možné, musíme prosit o vedení a pomoc shora. Na tuto pomoc se můžeme spolehnout.

Někdy nás mohou zaskočit otázky příliš zvědavých bližních. Někoho například zajímá, proč se scházíme, co děláme, čím se zabýváme. Co máme na takové otázky odpovědět? Musíme být opatrní, aby naše sdělení někdo nezneužil. Odpovědět pravdivě, ale bez podrobností, které nemusí lidé mimo naše skupiny vědět. Jsme-li v úzkých, prosíme o pomoc našeho duchovního průvodce a pomoc dostaneme. Za určitých okolností musíme otevřeně přiznat, jaká je naše cesta, v co věříme. Za naše přesvědčení se nemusíme stydět. Ale musíme si i tady odpověď dobře rozvážit, abychom neohrozili naše společenství nebo i jednotlivé přátele. Ti, kteří šíří pravdu, jsou pro některé instituce velmi nepohodlní.

Důležité je také vědět, co se děje v člověku, když nemluví pravdu. Jistě jste slyšeli o detektoru lži, který byl dříve s oblibou používán hlavně v Americe. Dnes jsou používány jiné způsoby vynucení výpovědi. Detektor lži je zařízení, které je schopné měřit a zobrazit vnitřní vibrace člověka. Při lhaní dochází k řadě fyziologických procesů, které nemůžeme naší vůlí ovlivnit. Mění se elektrický odpor povrchu těla, srdeční křivky, průběh dýchání apod. Když člověk nemluví pravdu, zvýší se duševním napětím produkce potu, a tím se změní elektrické vlastnosti pokožky, které můžeme velmi citlivě měřit. Porovnáním stavu člověka při pravdivých odpovědích a při otázkách podezřelých z nepravdy získáme charakteristické odchylky, ze kterých se dá usuzovat na lživou výpověď.

Tím je dokázáno, že lidské tělo velmi citlivě reaguje i na duševní stav. Kdybychom mohli zobrazit všechny vibrace lidské duše a přitom sledovat celý chemismus reakcí těla, dostali bychom jednoznačné potvrzení toho, že člověk tvoří jednotu ducha, duše a těla se všemi z toho vycházejícími důsledky. Pak si také uvědomíme, jak můžeme

negativními pocity, myšlenkami a činy našemu duchu a duši škodit, že můžeme vyvolat nemoci a jiné poruchy.

Víme také, že v našem vyšším Já je zaznamenáno každé hnutí myslí. Když budeme po odchodu ze Země sledovat panorama našeho života, vyjde vše najevo, nic nebudeme moci zapřít, na nic se nebudeme moci vymlouvat.

Základním předpokladem pro naše duševní i tělesné zdraví je nutnost držet se vždycky pravdy. Musíme prosit o pomoc při jejím rozpoznání, ale také o to, abychom nepomáhali šíření nepravd, jako např. tehdy, když se snažíme ukázat lepšími, než ve skutečnosti jsme. Negativní síly využívají všechny možnosti, aby mohly zejména u hledajících využít každou slabost. Některé naše známé zajímají třeba určité okolnosti, ale netroufají se přímo zeptat. Proto zkoušejí různé okliky a nepřímé cestičky. Citlivý posluchač to snadno pozná a většinou se ho to nepříjemně dotkne. I takové jednání je vědomé klamání.

Na naší planetě s velmi nízkou vibrací se vyskytuje klamání a šálení i v rostlinné a živočišné říši. Na planetách se zvýšenou vibrací, kde už neplatí zásada „žrát nebo být sežrán“, existují jiné způsoby pro zajištění potravy a rozmnožování. Ty nejsou zatíženy klamem.

Už ve Starém zákoně stojí psáno: „Dábel je otcem každé lži!“ Víme, že nejmilejší Satanova lež je popírání jeho vlastní existence. S touto lží se mu daří zastírat jeho pletichy. Některé náboženské skupiny otevřeně tvrdí, že d'ábel je jen alegorie a zosobněné zlo neexistuje!

Z Bible víme, že i apoštol Petr Krista třikrát zapřel. Ale toto provinění mnohonásobně odčinil, zejména když byl posílen „těžitelem“, který byl jemu i ostatním apoštolům poskytnut. Také my si musíme vyzkoušet, jak silná je naše láska k pravdě, jaká zatížení jsme schopni snést či jak rozvinuté je naše svědomí.

I my můžeme naše chyby odčinit, jestliže se budeme s pomocí „shora“ snažit o nápravu. Pak musíme mít odvahu přiznat vše, co neodpovídá pravdě. Je ovšem mnohem lepší, když nebudeme muset odčinit nic, protože provádíme důslednou kontrolu myšlenek a činů

a snažíme se podle Kristova vzoru nesprávnému jednání vyhnout, i za cenu toho, že nám to může způsobit pozemské nevýhody. Ale ty budou na onom světě opět vyrovnány. Řiďte se v životě známými doporučeními: „*Miluj Boha nade všechno a své bližní jako sebe sama!*“ a „*Co nechceš, aby jiní činili tobě, nečín ty jim!*“

Lež je hrubý prohřešek vůči Boží lásce a uráží naše sestry a bratry. Jestliže nechceme, abychom byli sami obelháváni, musíme se i my sami lži vystříhat!

Na závěr uvádím část poselství duchovního učitele Emanuela o duchovních pravdách, které nám bylo v malém kruhu předáno v dubnu 1986:

Já vím, milí přátelé, že máte často tušení a pocity, že si uvědomujete pravdivost vašich myšlenek. Říkáte si pak: „To bylo vedení Boží, že jsem si to právě v této chvíli uvědomil!“ V takových okamžicích jste zralí k tomu, abyste mohli přijímat tuto duchovní radost z pravdy. Vaši duchovní průvodci a duchovní přátelé vám pomáhají myšlenky pravdy přeměnit na duchovní štěstí, které jste schopni si uvědomit. A to je podstata zákona duchovní zralosti. Nemůže tomu být jinak.

Není to smrt, která za vámi zavře bránu pozemského života a otevře cestu do onoho světa. Vy sami máte možnost otevřít bránu do světlé nadzemské říše podle toho, na jaký stupeň jste se na Zemi vypracovali. Tak je tomu, milí přátelé. Vy sami se musíte připravit na cestu do duchovních sfér. Pak prožijete vaše duchovní štěstí. Nebo také zklamání.

Jen málo lidí dosáhne na Zemi duchovní stupeň, který si spolu se svými duchovními průvodci a duchovními učiteli předsevzali. Pak prožívají hluboké zklamání, velikou lítost a uvědomují si, že příležitost, kterou v tomto životě měli, nevyužili. Tyto bytosti jsou naplněny hořkostí a snaží se dosáhnout možnosti pomoci sestrám a bratrům, kteří ještě žijí na Zemi.

Celá řada těchto stvoření je tu dnes s námi. Přišla k vám, aby vám pomohla. Nevyužila svůj vlastní život, promarnila příležitost. Nám přejí, abychom my svůj život lépe využili.

Naším velkým vzorem je Ježíš Kristus. On to byl, kdo na Zemi vnesl duchovní radost. Svým vlastním životem nám ukázal pravdu - ideál, ze kterého můžeme neustále čerpat. Tu mu předali duchovní poslové jeho Otce.

Rád bych vám poradil postup pro uvědomění si jeho vzoru a pro zařazení pravdy do svého života. Předem bych vás chtěl upozornit: toto poznání k vám nemůže přijít z vnějšku, musíte ho najít jen sami v sobě. Musíte ho krok po kroku v sobě vybudovat, abyste dosáhli vyššího stupně.

Jako první krok uvádím připravenost k pravdě. To znamená, že veškeré vaše pocity, myšlení, úmysly, mluvení, činy, zkrátka celý váš život se musí řídit zásadou:

BUĎ PRAVDIVÝ!

Jak chcete dosáhnout vašeho duchovního stupně na onom světě, když jste se ve svém nitru neprobojovali k pravdivosti. To je základní požadavek, neboť Bůh je pravda. Štěstí v duchovním smyslu můžeme dosáhnout jen tehdy, když tento stupeň zvládneme.

Dalším stupněm je:

BUĎ PŘESNÝ!

Buď přesný ve svých úmyslech, myšlení, pocitech, mluvení, jednání. Vystříhej se dvojsmyslnosti, nemysli na lest, neměj postranní myšlenky. Buď upřímný ve svých výrazech, myšlenkách, citění. Neuvažuj o výmluvách, když hledáš odpověď, neskrývej se za planými slovy! Vyjádři slovy to, co si myslíš, a uvědom si při tom: Nikdo tě nenutí říci víc, než to, co odpovídá tvému svědomí a vědomí! Tvoje řeč budiž: „Ano, ano – ne, ne.“ Čím více toho řekneš, tím matoucí bude tvoje odpověď, proto nejdřív uvažuj a teprve potom mluv!

Jestliže zvládneš tyto skutečnosti, pak můžeš přejít k dalšímu stupni:

BUĎ POKORNÝ!

Když říkám: „Buď pokorný!“, pak jsou pravdivost a přesnost předstupeň pro pokoru. Pokora je nejnižší stupeň, ze kterého můžeme vstoupit do čistého onoho světa. Nejdříve si musíme osvojit pravdivost a čistotu, abychom mohli být pokorní. Celkový komplex problémů se zjednoduší, když do něho zahrneme následující stupeň, který vám obzvláště kladu na srdce:

UČ SE ŽÍT PODLE VŮLE BOŽÍ!

Jak vidíte, milí přátelé, navazuje toto poznání úzce na pokoru.

Žít podle Boží vůle na Zemi znamená, že si musíme uvědomit, proč jsme sem přišli, co jsme si před touto cestou předsevzali a co tu máme splnit. Proto je pokora předstupeň bohulibého života.

Život podle vůle Boží též předpokládá, že musím dosáhnout takového stupně vývoje, který Bůh ode mne očekává, protože kvůli tomu mi daroval pozemský život!

Zbavte se všech egoistických zábran! Jsou to překážky, které vám nedovolují dosáhnout vyššího stupně na onom světě. Egoismus svazuje, zabraňuje, strhává zpět, pravda ale osvobozuje!

Ještě jeden okruh poznání bych chtěl zakotvit ve vašem vědomí:

ŽIJ S LÁSKOU, UČ SE MILOVAT!

To je ještě vyšší životní stupeň, než dříve uvedený život podle vůle Boží. Bůh od vás neočekává, že se budete snažit dostat do nebe všemi prostředky. Očekává však od vás, že se budete snažit žít podle vzoru našeho Pána a Spasitele. Řiďte se milostí v jeho srdci, spojte se s ním v jeho laskavosti, v lásce. Mějte stále před očima jeho obraz jako vzor!

Žijte s láskou! Milujte Boha nade vše, jak vám už bylo sděleno, a vaše bližní jako sebe sama!

Žít s láskou je ale mnohem víc! Nestačí jen milovat sestry a bratry, o kterých víme, že i oni nás milují – to není žádná zvláštní zásluha. Musíte milovat vše a všechny! Musíte milovat všechno stvoření kolem sebe!

V denním životě to není vždy lehké. Než promluvíte, uvažujte: Je to pravdivé, je to jasné, jsem pokorný? Žiji podle vůle Boží, žiji s láskou? Uvědomte si dále: Vidím sestru, vidím bratra jasně, zřetelně nebo nejasně, mlhavě? Nevidím jen jejich chyby a nedostatky?

Milí přátelé! Mějte neustále před očima obraz, který nám vštěpoval náš Spasitel: „Cokoliv jste udělali pro nejnepatrnějšího z mých bratrů, pro mne jste udělali!“ Nebo vidíte jen jejich chyby? Nepozorujete jen jejich zevnějšek, nepozastavujete se nad jejich nevhodnými slovy, místo abyste s láskou hleděli do jejich nitra, hledali v sobě lásku k sestrám a bratrům? Neodsuzujete nerozvážně? Neztrácujete vašeho bratra, když nechce plnit vaše představy? Toto všechno si musíte vyjasnit dřív, než se dostanete na úroveň nebeských stupňů!

Když neříká můj bratr pravdu, když jsem ho usvědčil ze lži, nejsem také sám vinen? Nejsou ještě někdy lži v mých představách a nevysslovuji je? Proč mne můj bratr obelhává? Je to proto, že i já mám sklony ke lži? Lehko svoje bližní odsoudíme, ale nepomyslíme, jaké jsou naše vztahy k němu.

Milí přátelé! Žít s láskou znamená předvídat, vcítit se do pocitů našich bližních. Proto musím mít zažitou pravdu v sobě, i když ty mi neříkáš pravdu, přesto ti věnuji pravdu svoji.

Nesmíme sestrám nebo bratrům naši pravdu vnucovat. Dříve než vyslovíme ukvapený rozsudek, prosme: „Náš Otče, pomoz jim, ještě nejsou schopni rozeznat pravdu a podle ní žít!“

Ano, milí přátelé! Duchovní svět se vám snaží pomoci, chce vás dovést k poznání. A z toho pramení duchovní radost z poznání. Jestliže tak myslíte, takto jednáte, když si ujasníte pravdu, když žijete v pokoře, v bázni Boží a v lásce, pak prožíváte duchovní radost, kterou vám nikdo nemůže vzít, protože je vaším trvalým vlastnictvím.

Vše, co jste si na duchovní cestě po odpadnutí od Boha přisvojili, vše, co jste si na tuto Zemi s sebou přinesli, to všechno je pomíjející. Proto se musíte sami snažit o odčinění, o nápravu.

Nepotřebujete čekat, až vám jako v kouzelné pohádce smrt otevře cestu do zářivého, jasného onoho světa. Ne, už na této Zemi má váš život svůj smysl, svůj účel a toto poznání vám pomáhá na cestě k vyšším světlym stupňům na onom světě.

Musíte si uvědomit, že vše pomíjející je jen zátěží na cestě k vaší dokonalosti. Této zátěže se musíte zbavit už tam, kde jste se s ní zatížili neplněním Božích zákonů nebo zákonů dosaženého vývojového stupně. To je základní požadavek pro dosažení vaší budoucí dokonalosti.

Musí být pro vás samozřejmé, že si už zde na Zemi osvojíte a hlavně budete žít podle požadavků: „BUĎ PRAVDIVÝ!“, „BUĎ PŘESNÝ!“, „BUĎ POKORNÝ!“, „UČ SE ŽÍT PODLE VŮLE BOŽÍ!“, „ŽIJ S LÁSKOU, UČ SE MILOVAT!“

Blaze tomu, kdo se rozhodne tak žít! Pro něho pak bude smrt nádhernou branou k vytouženým vyšším vývojovým stupňům.

*Co činiš, čiň srdcem,
co říkáš, říkej svědomím,
co vidíš, hlad' láskou.
vše dávej a budeš mít víc,
než všichni, kteří hromadí.
Modlitbou dosáhneš mnohé,
ale žitím v lásce všechno.*

Božena

NÁHODA?...ŠTĚSTÍ?...

...to je náhoda, že jsme se potkaly!...

...představ si, to jsem měla štěstí, že to tak dobře dopadlo...

Náhoda, štěstí, dva pojmy, které používáme či spíše zneužíváme v každé chvíli běhu života. Náhoda, štěstí – kdo mi vysvětlí, kde tkví základ, význam těchto slov? Šťastná náhoda, tolik štěstí nás lidi provázejí někdy častěji, jindy méně často tak, jak jde běh životů. Ale my, lidé, nehledáme hlubší význam těchto slov. Prostě náhoda, štěstí, to je jen povrch hloubky jejich významu.

Všichni používáme jednoduše tyto nevyjasněné pojmy po svém. Dny, roky, desetiletí. Až přijde čas, kdy je nám jejich význam přiblížen poznáním, zráním a prožitky.

To vše je naše duchovní poznání, které nás přivede k pochopení a víře, že naše životy jsou vedeny od nejmenších činů, dějů a prožitků velkou Boží režíí podle toho, jak jsou naše duše připraveny a schopny pochopit – ne náhodou. Dlouhé roky nám přináší škola duchovního života toto poznání, trpělivě, s moudrostí a s láskou.

Proč usedám k napsání těchto myšlenek?

Dlouhá léta se scházíme v našem duchovním společenství, v několika skupinách, kde nacházíme cestu vzájemné blízkosti lidí bližních, před lety neznámých, z různých koutů naší vlasti. Nesetkáváme se náhodou, naši Pavlu, pramen a zdroj poznání, jsme také nepotkali náhodou. Byli jsme vzájemně propojeni, svedeni Božským plánem na duchovní cestu. Naše setkávání léty dozrávají a dozrávají velkých vzestupů. Potřebujeme vzájemný kontakt, který nenahradí žádné jiné přátelství. Otevřenost, sdílnost a srdečnost nás tmelí v duchovní rodinky bez rozdílu věku, vzdělání či profese. Jsou pro mnohé již nepostradatelné.

Naši přátelé nám stále více sdělují své prožitky a příhody, mnohdy i velice citlivé situace tak, jak je při běžném sledu života prožívají

ne náhodou, ale vedením duchovního světa. Seznamují nás s řešením či vyřešením nejen malých, ale i složitých životních zkoušek. Uvádějí i pochopení toho, že ne vždy byly vyřešeny podle jejich představ, ale tak, jak má být. Vyslovují díky za vyjasnění, ulehčení nitra, duše. Uvádějí, jak pronášenou modlitbou, prosbou o pomoc, v pokoře, lásce a s vděčností jsou vyslyšeny jejich prosby. Všechny tyto jejich prožitky vyjadřují přihlášení se k víře v pomoc duchovního světa bez obav, že nebudou pochopeni. Naopak jejich projevy vybudí další duše k uvědomění si toho, že v našich životech není nic náhoda, ale vedení, že naše štěstí je pomoc, dar duchovního světa nám, duším na cestě za Světlem, duším, které pochopily.

Tvá vůle se staň, Bože – tak voláme a prosíme – Ty víš nejlépe, co nám náleží, náš Otče. Děkujeme, děkujeme s vděčností.

„Ani stéblo přes cestu se nepřeloží bez vůle Boží“, slýchávala jsem jako dítě od mojí milé babičky. Kolik nás slýchávalo tolik moudrostí prýsticích z Božích zákonů! Kolik času uplynulo od té doby, kolik cest prošly naše duše, přebrodily potoků, řek, kolik překonaly horských velikánů, propastí, než došly k poznání, že vždy byly provázeny, chráněny a vedeny, mnohdy nesený Boží pomocí, moudrostí, láskou, světlem, aby mohly říci: Děkujeme VÁM VŠEM za VAŠI POMOC v každé chvíli, na každém kroku v našich životech.

Dnes vím a věřím, že „n á h o d a“ je vedení lidské bytosti, duše, duchovním světem a „š t ě s t í“ je balzám pro lidskou bytost, duši. Je to pro ni dar, milost a štědrost duchovního světa ve vlnách žití.

Děkuji!

Marie

VYSLYŠENÉ MODLITBY

Při Pavlině poslední návštěvě v Sedlčanech v únoru 2006 došlo k “zázračnému uzdravení“. My však víme, že nebylo zázračné, vždyť zázraky jsou události, které člověk neumí vysvětlit. Nám je však známo, že na setkáních ve jménu Ježíše Krista, ve skupinách, které se sdružily kolem ženy přinášející čistou duchovní pravdu do Čech, jsou přítomny vysoké duchovní bytosti. A ty při závěrečné modlitbě předávají účastníkům životní energii. Každý ji přijímá v množství, které může přijmout, které je dáno jeho otevřeností pro duchovní poznání. A naše Iva byla tehdy šťastná, že Bůh vyslyšel její prosby. A tak hltala Pavliny informace a také silně prožila hlubokou vroucí modlitbu, která byla tolik typická pro Pavliny závěry setkání v Čechách.

Iva měla problémy s kyčelním kloubem. „Když sedám do auta, musím si zvedat nohu, nejsem schopná chodit na nákup, vypadá to, že budu muset jít na operaci. Ta bolest!“ stěžovala si. A ejhle, v neděli dopoledne telefonovala: „Já chodím a nic mne nebolí! Vůbec nic! Teprve, když jsem šla ze setkání po schodech dolů, jsem si uvědomila, že jsem se sama obula a scházím se schodů jakoby nic!“(Uplynulo již 16 měsíců a Iva je stále zdravá. Bohu díky!)

„Těší mě ta velká milost, která byla vaší skupině dána. Svědčí o silném vnitřním vztahu a důvěře v Boha. Bude mít pro ostatní silné působení, protože potvrzuje vše, co jsme si o Boží pomoci říkali. Jsem velmi vděčná, že k uzdravení došlo. Nyní záleží na paní samé, zda si je milosti vědoma a jestli její myšlení, skutky a mluvení zůstanou bohumilé“, nám ještě stačila Pavla vzkázat.

Jak se Iva do skupiny dostala? Vyprávěla nám, jak týdný předtím prosila Otce, aby našla společenství, které by šlo podobnou cestou jako ona, aby zkrátka nebyla sama. Pak prý jednoho dne stála v našem krámečku a já ji oslovila. Byla to knížka dětských modliteb, která mne k ní přivedla, velmi se mi totiž líbilo, že chce svému vnukovi obstarat takovou knihu. Slovo dalo slovo a za několik dní Iva seděla

v naší skupině. Dojemné bylo také její sdělení, že když Otci děkovala za splnění své prosby, oddělil se paprsek ze zapadajícího slunce a vstoupil do skupiny sedící na zahradě. Iva v tom prý poznala jasný signál, že svoji skupinu našla.

„Na 150cm ženskou jsem toho v posledních měsících zažila dost“, dnes s úsměvem říkává. A opravdu: její těhotná snacha Jaruška zažila dva velké otřesy – úmrtí na leukémii jejich svatebního svědka a tragický odchod jejího otce. Události zasáhly také jejího syna a logicky se silně dotkly také Ivy.

Naštěstí se mezitím vytvořilo velmi úzké přátelství s několika ženami ze skupiny. Uvědomily jsme si, že máme dostatek informací, které otřeseného člověka přivedou do klidu. „Ivo, Jaruška musí myslet v prvé řadě na miminko, její pláč mu škodí. Budeme se za ni a celou Vaši rodinu modlit.“ A opravdu, denně ve čtvrt na devět večer volalo několik srdcí o pomoc. A nejenom v tuto dobu. Vím, že modlitba funguje, ale vždy nás dojalo horoucí Ivino sdělení, že kupříkladu na pohřbu tchána to byla ona, kdo cítil uklidňující příliv síly, který způsobil, že zatímco ostatní plakali a prožívali silné emoce, ona stála v klidu s vědomím pomoci duchovního světa. „Já se bojím, aby duševní otřes matky nepoškodil dítě.“ „Ivo, proč to vyslovuješ. Odmítej takové myšlenky.... Vysvětli pozůstalé manželce, že její pláč přivolává manžela zpátky a vše jemu i vám komplikuje....“

Když se Jaruška při porodu těžko otevírala a téměř dvacetihodinový pobyt v nemocnici ji vysiloval a děsil, svěřila se nám Iva se svým trápením. A opět to byly modlitby, které způsobiley, že se Alešek brzy potom narodil. Když šestinedělka Jaruška měla vysoké teploty, byl to prý klidný hlas lékaře z naší skupiny a naše prosby, které ji uklidnily.

Kdysi se Iva omlouvala, že nepřišla na skupinu, protože měla starosti a nechtěla je do ní vnášet. Kdo by prý chtěl vidět utrápenou ženskou. Dnes naopak říká: kdybych měla po čtyřech přílétz, budu tam. Co bych si bez vás počala. Vím, že náš Otec mne k vám přivedl, protože jste mi pomohli zvládnout to, co mne čekalo. A my dodáváme

tak, jak to Pavla říkávala: to ne my, to naše modlitby, pomoc tvé-ho duchovního průvodce, pomoc Laurentia, Harduse a dalších pomocníků skupiny.

Ivino svědectví je cenné také pro nás ostatní. Všichni jsme více méně obeznámeni s událostmi, které její rodinu potkaly, a tak jsme se také mohli radovat i z humorných událostí, které každý lidský život přináší – její syn byl u porodu, dostal od zdravotnického personálu vlhkou plenku, aby rodiče otíral pot z čela. Událostí to bylo pro novopečeného tatínka mnoho, prý pečoval o maminku, pomáhal sestřičkám, ale pak si začal plínkou otírat i vlastní čelo a nakonec vlhká plena skončila na jeho srdci. Smáli jsme se na skupině všichni. Bylo nám spolu dobře.

Helena

Končil podzim, počasí bylo ještě pěkné a lákalo k procházce. Jezírko v naší milé zahradě našeho G - centra už bylo bez rybiček, dostaly pěkné akvárium v domě. Lavičky k posezení kolem jezírka již byly také uklizené. Tak jsem se šla ještě podívat k malému altánku, kde jsem uviděla zapomenuté potahy.

Řekla jsem si: Odsesu je, ale neuvědomila jsem si, že mají větší objem, se kterým se nemohu vydat na cestu do budovy. Nemohla bych totiž držet nezbytné pro mne hole!

Tak si v duchu říkám: Půjdu asi dvakrát, tak to jistě odnesu. Tu se ve vrátkách objevila Marta! Čekala jsem, kam půjde, vidím, že jde ke mně! Bylo nám oběma jasné, že společně vše zvládneme. Ona je na tom totiž s těmi holemi stejně jako já.

Dopadlo to tak, že jsme vzaly každá jedno povlečení a s radostí a smíchem, co vše ještě dokážeme, jsme zvládly přenos i s holemi domů. Tam nám přispěchala ochotně pomoc a odlehčila naše náruče.

To jistě naši „pomocníci“ viděli snahu být stále ku prospěchu, přivedli Martu a společně jsme – i s holemi a drobnými bolístkami, vykonaly dobré dílo. Děkujeme!

Anička - 90 roků

Beru na vědomí, že mám, co se týče doplňků, netypickou kancelář. Tím, že jsem v ní většinou sama, si tenhle „luxus“ dovoluji. Záleží však na slovníku, popisu viděného. Někomu se vybaví Jedličkův ústav, někdo si myslí, že jsou to blbosti, na které se pouze práší. Dá se ovšem i říci, že mám v kanceláři atypické prvky, které dokáží změnit atmosféru místnosti. Spousty lidí mi závidí nábytek. Mám ho však stejně zničený jako všichni ostatní. To jen ty doplňky, maličkosti vytváří v člověku iluzi, která ovlivňuje vnímání prostoru.

Myslím si, že je to obdobné i v životě. Přichází mi hlavně to, co ve svých myšlenkách upřednostňuji, kam, k jakému cíli směřuji, čím naplňuji svoji mysl. Je pravda, že občas mi zajde nějaká květina, rozbije sklenička, vázička. Stejně jako v životě se nenaplní všechna očekávání, zemře naděje. Věřím, že se objeví nová, třeba ještě zajímavější rostlinka či životní perspektiva.

Lidé pracující v ústavu se neliší od těch ostatních. Program, který máme zabudovaný ve svých hlavách společně s jakousi různě velkou a tlustou mázdou na očích, nám rozhoduje o kvalitě našeho vnímání života, o našich dnech, hodinách i minutách. Jsem si vědoma, že mohu ovlivnit jen své nejbližší okolí, a to za předpokladu, že bude chtít se nechat oslovit.

Chápu pohádkovou Rusalku, Žabku Carevnu, jak je těžké někomu zprostředkovat, ukázat jiný svět, skutečnost a „jen“ čekat, že se vše v dobré obrátí. Konzumně zaměřené společnosti je bližší trend: Pane doktore, vraťte mi zdraví; ČT xy, nabídní mi zábavu; časopise Blesku, dělej mi společnost na cestě do práce, kde budu za chvíli 8,5 hodiny trpět. Pane doktore, co mám dělat, v blízkosti mého manžela „se uhnízdila mladá kukačka“. Možná jsou mezi námi i tací, kteří již dokážou říci: přáteli, přírodo, Bože... prosím, buď mi inspirací mých dalších dnů. Lidé, svět není jen zlý, ani jen dobrý, ani jen černobílý. Je barevný, pestrý, nádherný! Navíc každá barva má svoje odstíny. Věci, které nás obklopují, mají různé tvary a jsou i z rozmanitých materiálů. Těšme se, radujme se, vnímejme, dokud nám fungují smysly a naše fyzická těla. Pořád je mnoho důvodů proč žít.

Marta

Své sny, pokud se mi něco zdá, si téměř nikdy nepamatuji. Ale ten, který jsem měla třetí noc po našem únorovém setkání v Soběslavi, asi nikdy nezapomenu. Váhala jsem, zda mám svůj zážitek vyprávět i ostatním přátelům. Moc se mi do toho nechtělo. Jednak jsem měla hodně práce a starostí doma i v zaměstnání, a za druhé, to bylo asi to hlavní, jsem z předchozích zkušeností věděla, že když chci přenést svoje myšlenky na papír, trvá to nepředstavitelně dlouho, než vytvořím něco, s čím bych byla alespoň trochu spokojená. Tak jsem to pořád odkládala – naše babička vždycky říkávala: „Odklada horší lenocha!“. Nakonec jsem se rozhodla, že nic psát nebudu.

V březnu jsme měli setkání s Františkem ve Veselí. Večer předtím jsem šla spát jako obvykle, chvíli po půlnoci. Převalovala jsem se v posteli, stále jsem nemohla usnout. Pořád mě něco nutilo: „Napiš to!“ A tak jsem před druhou hodinu v noci vstala a začala psát. Slova se mi řadila do vět, které mně téměř automaticky přecházely z hlavy do ruky. Sen, který se mi téměř před měsícem zdál, se odehrával před mýma očima, jako by to bylo včera.

V dětském pokoji v našem bývalém domě se na pracovním stole objevil zajímavý předmět. Vypadal jako malá, kulatá svíčka, na které se blýskaly krystalky ledu a sněhu. Slyšela jsem hlas: „Opatruj to dobře, je to duše Anežky!“ Anežka je moje sedmiletá vnučka, která u nás pravidelně každé úterý – někdy i v pátek či sobotu – spávala.

Tak tomu bylo i jednoho krásného jarního podvečera. Uložila jsem ji do postýlky – v tom snu jí mohly být tak tři, čtyři roky. Začal náš pravidelný večerní rituál: Chvilka povídání, pohádka, písnička... ale na modlitbičku už nedošlo. V místnosti se objevil asi třicetiletý muž. Byl docela pohledný, ale v jeho očích bylo něco tak strašně zlého, že mě ovládl nepřekonatelný strach. Nic neřekl, ale já jsem věděla, že mně, ale hlavně Anežce, hrozí velké nebezpečí. Když natáhoval ruku po té svíčce, začala jsem se modlit a prosit: „Pane Bože, prosím z celého srdce, pokud jsem někomu ublížila, ať mi to odpustí on i Ty, prosím, pomoz nám!“ Už po první prosbě neznámý ruku odtáhl, bolestně zkrivil obličej, jako by se o něco spálil. Začal nás obcházet,

ale nás chránil jakýsi kruh, do kterého nemohl vstoupit. „Bože, Bože, Otče náš, prosím, pomoz!“, znělo neustále z mých úst. Venku zčernalo nebe, blesky křižovaly oblohu. Cítila jsem příliv až děsivé síly, která se k nám blížila, ale které jsem se nebála. A najednou jsem slyšela, jak se k mým prosbám přidal dětský hlásek: „Andělíčku, můj strážníčku...“ Anežka ležela v posteli, přikrytá až po bradu, vystrčené ručičky sepjaté a odříkávala, stejně jako já, stále dokola svoji modlitbičku.

Zvedl se strašný vítr, rozrazil balkónové dveře a vtrhnul do pokoje. Před mýma očima se odehrálo něco, co se dá jen těžko popsat. Nikdo nebojoval, nikdo se nepral, ale přesto jsem cítila, jak se spolu střetly dva živly, dvě síly – síla zla z očí toho „člověka“ a síla bouře a větru, kterých se normálně bojím, ale tady jsem věděla, že to je – nevím, jak to označit – snad energie dobra, která nám přišla na pomoc. Viděla jsem, jak se ta zlá bytost před mýma očima ztrácí, jak bouřka ustává. Malinkou figurku, která v místnosti zůstala – vypadala jako malý dřevěný panáček – vítr odnesl přes balkon pryč. Slyšela jsem hlas: „Už se nemusíš bát, zlo je pryč a už se vám nic nemůže stát!“

Vyšly jsme na balkon. Slunce už zapadlo, přesto nebyla tma. Obloha měla takovou zvláštní barvu, jakoby se tam rozlily a do sebe se vpíjely krásná modrá a zelená barva, které vytvářely jakýsi lehounký závoj, protkaný zlatými nitkami. A těmi až nadpřirozenými barvami prosvětlovaly stromy v parku, zlatily Lužnici a do všeho vnášely úžasný klid a dobro. Ztratily se pojmy času a vzdálenosti, Lužnice i kopec Pilát – na který není normálně přes stromy vidět – byly na dosah ruky. Nic nebylo určité, vše bylo v jakémsi mlžném oparu. Těžko to lze vyjádřit slovy – snad jedině přirovnat k hudbě Clauda Debussyho, k tónům, které se vzájemně slévají, souznějí. Nebo když na klavíru při sešlápnutém pedálu zahrajete rychle za sebou tóny příjemně znějících akordů od nejhlubšího po nejvyšší. Tak vzniká podobný pocit něčeho mlhavého, krásného, nepochopitelného. Byl to pohled a hlavně pocit, které lze slovy jen velice těžko vyjádřit.

A přesto, že sen byl – alespoň zpočátku – velice děsivý, bylo mně líto, když jsem se z něj probudila. Nevím, co měl znamenat. Doufám,

že neupozorňoval na nějaké nebezpečí, které by hrozilo Anežce – takový pocit jsem neměla. Snad mně měl potvrdit, že když člověk věří a snaží se žít podle Božích zákonů a v případě nouze nejvyšší prosí o pomoc, tak ji dostane. A doufám, že snad znamenal i potvrzení toho, že dobře děláme, když se snažíme k víře, lásce a slušnosti vychovávat i naši Anežku.

Jana

Pracuji na sběrném dvoře odpadů, jenž se nachází odloučen od domovní zástavby, pod hřbitovem, blízko lesa. Je tam opravdu ticho a prázdno. Bez elektřiny, bez vody, bez toalety. Často si říkám, jak je vůbec možné v současném přetechnizovaném světě být zde šťastný?

Ano, mě ta práce, ač velice tvrdá a náročná – v zimě za velkého větru se zde nedá ani zatopit v kamínkách – neskutečně naplňuje. Obohacuje mne setkáváním s lidmi, jejich osudy a jejich poznatky. A právě o jednom takovém bych se s Vámi chtěla podělit.

Nedaleko odtud pracují Ukrajinci. Jsou to muži tvrdých rysů, pronikavých očí, ale opravdu obětaví a přímí. Zpočátku ve mně vzbuzovali značnou nedůvěru, ba obavu, ale časem jsme si vzájemně pomáhali. Blížil se čas odjezdu do jejich rodné země a oni chtěli svým blízkým udělat něčím radost. A jak se někdy události dějí ve zvláštních souvislostech, přijeli na sběrný dvůr mladí lidé, kteří vyklízeli byt. Věnovali jim kvalitní značkové oblečení, ze kterého jejich děti odrostly.

Otevírala jsem plechovou boudu, kde jsou uloženy televizory. Jeden se uvolnil a padal tak rychle, že jsem stačila udělat jen krok zpátky. Zastavil se těsně před špičkami mých bot. Kolja zůstal stát, jako by v ten okamžik zkameněl a řekl jen: „Skoro by tě to zabilo!“ Chtěl s tím něco udělat. Ale nejdříve mně pomohl uklidit z ohniště rezavé ohořelé plechy a za vraty ležící zcela plesnivé a zpuchřelé koberce. Ruce měl černé od popela a špíny koberců. Rukavice odmítal, prý s nimi neumí pracovat. Vyšplhal se v boudě po televizorech až nahoru a začal je urovnávat tak, aby nemohly spadnout a mne zranit. Najednou vyšel ven a nyní jsem zcela ztuhla já. Po jeho ruce stékaly

proudy krve. Pořezal si v rozbitých televizorech obě ruce. Běžím pro desinfekci a alespoň papírové ubrousky. A on: „Neboj se, já ti říkám, nic nebude! A když to říkám, tak to nebude! Čeho se bojíš! A proč?“

A ptá se po vodě. Jediná voda, která zde na skládce byla pod okapem, ve zcela rezavém sudu, byla s mastnými oky a plná larev hmyzu, protože již měsíc nepršelo. Chci běžet pro vodu na hřbitov, tam je zavedena voda z rybníka. Než jsem popadla nádobu, zůstala jsem s hrůzou stát. Kolja si myl ve špinavé vodě svoje ruce, plné ran. Běžím aspoň pro Savo, dávám je do vody a on křičí: „Co děláš a proč? Já ti říkám, nic nebude! Proč se bojíš? Ty se pořád moc bojíš! A proto jsi stále nemocná! Když se moc bojíš, tělo a buňky se klepou strachy a imunita je pryč. Neboj se a budeš zdravá! Uvidíš!“ Rozloučil se se mnou, za dva dny odjíždí. Běhal mi mráz po zádech – ruce od plísně, rzi, popela a těžkých kovů z televizorů, do toho ty rány – a vše umyto v té zkažené vodě plné bakterií.

S hlubokou úctou a pokorou před jeho odvahou jsem se dívala za ním. Položila jsem ruku na hrud' do oblasti duchovního srdce a prosila jsem: „Bože, prosím Tě, ochraňuj ho a doprovázej ho na jeho cestách a dopřej mu pevného zdraví!“

Celý měsíc byl u své rodiny, má tři děti ve věku do deseti let. A já jsem mu vždy při mé vzpomínce na něho v duchu děkovala a vždy jsem opakovala moji prosbu.

Vrátil se s úsměvem, na rukou žádné stopy zranění. A řekl mi: „Máš ještě strach? Ne, vid'? Když velký strach, pak se tě každá nemoc hned chytne!“

Chtěla bych poděkovat naší milé Pavle, neboť toto je opravdový příběh ze života o tom, co nás ona učila a k čemu nás nabádala.

Jak silná je myšlenka – nic nebude. A jakou hloubku má prosba k Bohu za ochranu. Možná se to zdá až neuvěřitelné, ale i v takovémto prostředí může práce člověka naplnit poznáním pravých hodnot života. Poznáním, jakou sílu má víra člověka a i prosba za uzdravení druhých, i zcela cizích lidí, posílaná třeba i velmi daleko.

Tato příhoda, toto setkání mne neskutečně obohatily.

Mirka

O přátelství

Během života prožívané různé vztahy - známosti, kamarádství, přátelství propojená sympatií a dalšími pocity.

Během života ale také poznáváme více hodnoty těchto vztahů, vytváříme si je tak, jak se ne náhodou setkáváme s našimi bližními. Tím si také více uvědomujeme hodnoty, které nám do života tyto vztahy přinášejí. Čas, poznání nám pomáhají poznat, o jaké vztahy jde. Myslím, že přátelství je hodnota vztahů vysoká. Jsou různé typy přátelství – rodinná nebo přátelství, o kterých míníme, že jsou blízká, věrná, a tak dále, a tak dále...

Během života ale také mnozí docházíme k poznání duchovního přátelství, které nám přináší hluboké pocity našeho nitra. Přináší nám poznání hodnot pojmu přátelství.

Dříve „neznámí“ se scházejí a potom už se musí scházet, protože se potřebují na duchovní cestě lidských bytostí. Potřebují si vyjádřit lidským projevem to, že jsi moje sestra, můj bratr, můj bližní, který mi rozumí na úskalích pozemské cesty, kterou spolu máme v tomto životě projít. Někdy dlouhým, někdy byť jen krátkým časem jít a říci si: Jsem tady, potřebuješ moji pomoc? Potřebuješ můj úsměv, slovo, podání ruky, objetí? Jsem tady, protože to tak má být, ne náhodou jsme k sobě přivedeni duchovním vedením, Boží láskou.

Těžko mohu vyjádřit slovy to, co prožíváme při našich mnohaletých setkáváních na duchovní cestě k poznání. Naše duchovní společenství vznikala neokázale, ale do našich životů přinesla mnoho. To naše Pavla zasela semena před více než deseti léty do našich duší, zasela semena a tato setba vzešla. Po jejím odchodu vzhůru v jejich pěstování pokračuje dál František.

Duchovní přátelství nám všem přineslo a přináší tolik bohatství do našich životů!

Děkujeme našemu Otci, všemu duchovnímu světu za dar tohoto poznání. Duchovní přátelství je darem Boží lásky lidské bytosti na pozemské cestě k DOMOVU. Děkujeme VÁM VŠEM ZA VŠE!

Marie

K OBRÁZKU NA OBÁLCE

Před více než dvaceti lety ukázali duchovní učitelé našemu médiu několik obraz, které pak podle jeho popisu namalovala Karla Schrefl. Jeden z nich jste viděli na obálce Rozhovorů č. 46, na tomto sešitě je další z nich.

Naše médium vyprávělo: Viděl jsem sedm postav, které chodily v kruhu kolem velkého kamene. Jedna z nich nesla kříž s nápisem: "Kriste, zachraň nás!" Kámen byl mnohem vyšší než kříže. Nad balvanem v pozadí zářila Kristova postava v bílém rouše. Postavy kolem kamene byly oblečeny v tmavých šatech kajícníků.

Vysvětlení daších duchovních učitelů k tomuto obrazu:

Blíží se veliká změna na Zemi. Lidé, kteří věří, si stále více uvědomují, že jen Kristus může obnovit bohulibý pořádek na Zemi.

Sedm symbolických postav kajícníků má lidstvu připomínat, že všichni musíme dojít ke Kristu, úhelnému kameni, základnímu pilíři všeho a všech.

Jeho slova: ***"Kdo chce být mým následníkem, vezmi kříž pro něho určený a pojď se mnou!"*** vedou k záchraně všech věřících!

